

НЕДЕЛЧО ДРАГАНОВ МОИТЕ ПРЕВОДАЧИ

chitanka.info

Първият от тях, Жорж Фуад, беше копт — египетски християнин. Дребничък човек с птиче лице, украсено с необикновено голям нос. „Фараонски“ — казваше той и твърдеше, че му е наследство от Рамзес Втори, който му се паднал „пряк працядо“. От историята е известно, че в Египет са фараонствували тринадесет Рамзесовци. „Прекият працядо“ на моя преводач е най-великият египетски фараон, царувал от хиляда четирисотин и пета до хиляда триста тридесет и девета година преди нашата ера.

— Господине — каза Жорж, когато ми го представиха, — уверен съм, че ще бъдете очарован от моята работа. Освен френски аз владеем отлично английски, испански, португалски, италиански и немски.

— Арабски?

— Извинете, господине, но въпросът ви е неуместен. Арабски е майчиният ми език! — Преводачът обидено скипри тънките си устни.

— Тогава всичко е наред — казах аз. — На първо време арабски и френски са достатъчни.

— Но представете си, че бразилският или аржентинският посланик свикат конференция! — протестира Жорж. — Тогава без моя португалски или аржентински не можете се справи.

— Така е, но най-напред едва ли ще ни интересуват проблемите на Бразилия или Аржентина.

— Лъжете се, господине — рече Жорж и имаше право, защото започнахме общата ни работа тъкмо с проблемите на Латинска Америка.

Жорж заяви, че е прекарал четиринадесет години в Южна Америка като специален дипломатически пратеник на етиопския император. Преди да пристъпи към южноамериканските проблеми, направи преглед на положението в Етиопия.

— Етиопският император — каза Жорж — е мой личен приятел. Две години служих при него в двореца.

— Тогава сигурно знаете и етиопски?

— Като майчиния си език!

Преводачът поръча на Фатма да донесе кафе и се впусна в описание на етиопския дворец и потайностите на Адис Абеба. Така мина първият работен ден.

На другата сутрин още с пристигането си преводачът започна разказите си за живота в Южна Америка. Той се тюхкаше, че загубил

изрезките от бразилските, аржентинските или уругвайските вестници, в които била отразена обширната му дейност.

Разказите за Латинска Америка продължиха три дни. През това време Жорж изчерпа всичките ми запаси от кафе.

На четвъртия ден, когато пристигна и започна: „Да, господине, докъде бяхме стигнали?“ — с намерение да се задълбочи още повече в южноамериканските проблеми, аз внимателно подхвърлих, че е време да се върнем към арабската действителност.

— Окей! — рече Жорж. Разлисти арабските вестници и след пет минути докладва: — Нищо интересно, господине, какво интересно може да се очаква от тия вестници!

— Все пак прочетете заглавията.

— Заглавията ли? — рече озадачено Жорж и прехвърли пурата от единия край на устните си към другия. Защото Жорж пушеше пури. „Навик, останал — казваше той — от приятелството ми с аржентинския президент.“ Преводачът отново пъхна внушителния си нос във вестниците и каза уверено: — Нищо! Само заглавия на филми, убийства и кражби.

— Например?

— Например „Човекът човекоядец“, „Убиецът скелет“, „Гигантът с пламтящите очи“, „Невероятната история на Ал Капоне“...

— На каква тема са уводните статии?

— На същата — без запъване отвърна Жорж. — Да продължа ли?

— Да, да, карай по-нататък!

Въодушевен, Жорж изреди в скоропоговорка още десетина заглавия на филми и криминални съобщения, между които „Заклал себе си и после застрелял жена си в сърцето, двамата си невръстни братя и седеммесечната си дъщеря.“

— Прочетете тази новина — помолих.

— „Снощи в една къща, намираща се в най-тъмната улица на квартал Хан Халил, касапинът Мохамед Абдел Азис, притежател на касапница в горепосочения квартал, изпадайки през споменатата нощ в нервна криза...“

— Достатъчно — прекъснах го, поразен от фантазията му.

След това му благодарих за приятните часове, прекарани с него, и го освободих от работа.

Този правнук на Рамзес Втори не знаеше дума от майчиния си език — арабски!

После съдбата ми изпрати Юсеф Фаузи, нисичък и топчест, с подпухнало лице. Представи се делово и каза, че утре сутринта ще дойде по-раничко да прегледа арабските вестници.

На другата сутрин в пет часа Юсеф Фаузи пристигна у дома с куп вестници под мишницата.

— Малко рано — казах несмело.

— Времето е пари, господине — отвърна той и без повече приказки седна зад пишещата машина.

След два часа Юсеф ми поднесе петнадесет страници текст.

Прегледах превода. Той беше превел интересни статии и както по-късно разбрах, преводите му бяха точни.

Едно само ме безпокоеше — Юсеф работеше още на 5–6 места: учител в един френски колеж, където всяка сутрин трябваше да бъде в 7,30 часа; следобед — в една фирма за продажба на леки коли, вечер от 9 часа — като редактор в местния френски вестник. Между другото вършеше преводаческа работа в египетската кинематография, предаваше частни уроци по френски и може би се занимаваше още с други неща.

Все пак отначало всичко вървеше добре. Юсеф Фаузи като самия пророк бе вездесъщ. Всяка сутрин в пет часа той ме изтръгваше от най-сладкия сън и в „интереса на работата“ аз сядах до него, мъчейки се да държа очите си отворени над листовете, които той бързо ми подаваше, сякаш въртеше циклостилна машина.

В секундите, докато сменяше листовете, аз се опитвах да изтръгна някой факт от биографията му. Така успях да науча, че поради липса на време, от пет години Фаузи не бе ходил на кино (чувствителният ми нос ме караше да мисля, че от дълго време не е ходил и на баня), от десет години не бе прочел нито една книга и освен улиците, свързващи го с работните места, които той прекосяваше с едно „Рено“, модел 1933 година, познаваше Кайро не повече от всеки новопристигнал чужденец.

Но, изглежда, е вярно, че човешките възможности имат предели. Веднъж, както пишеше на машината, той се вдърви, сякаш получи паралитичен удар. Поуплашен, аз го разтърсих: нищо обезпокояващо — преводачът беше заспал.

Той спа пет минути, след това разтърси глава и дори без да поглежда във вестника, довърши започнатата фраза. Забележителен рефлекс!

Една сутрин Фаузи не се яви на работа. В осем часа двама ученици от колежа дойдоха да го търсят в къщи. В десет часа един полицай ми донесе голям плик. Вътре имаше няколко листа, изпълнени с познатия ми ситен почерк — преводи от арабските вестници. Към тях с карфичка бе закрепена записчица:

„Господине, поради непредвидени обстоятелства се намирам в полицейския участък! След един час ще ви изпратя и останалия превод.

Ваш предан Юсеф Риад Фаузи.“

Веднага отидох в участъка. Фаузи седеше в една стаичка зад малка масичка и довършваше превода.

— Какво се е случило?

— Блъснах с колата един пешеходец.

— Тежко?

— Преди малко съобщиха, че е починал в болницата.

— Но как стана това?

— Снощи — отвърна той, продължавайки да пише — работих до по-късно и като се прибирах в къщи, сигурно съм заспал на кормилото. — Той вдигна за момент облата си, късо остригана глава и рече: — Но вие не се безпокойте за превода. Всяка сутрин ще го изпращам от затвора, само че написан на ръка. Уговорих с началника.

Какво можех да му отговоря? Той ме съветваше да не се безпокоя!

После за кратко време съдбата ми изпрати за преводач Абас, но за него дори не заслужава да се разказва. Той беше контешки облечен и миришеше на бръснарница. Всяка сутрин поднасяше на „мадам“, т.е. на жена ми, кошничка с цветя и се възхищаваше от красотата ѝ.

Първия ден някой му телефонира и Абас събщи със скръбно лице, че леля му е умряла.

На втория ден пък отсъствува — погребваха леля му.

На третия ден баба му получила слънчев удар.

На четвъртия ден по спешност го извикаха в болницата — първият му приятел берял душа.

На петия ден получих парфюмирана записчица:

„Господине, с мене се случи нещастие. Внезапно заболях от остър грип. Бъдете така добър да изпратите по куриера заплата ми за настоящия месец. Парите са крайно необходими да платя на лекарите. Моите най-възторжени почитания към мадам.

Предан Ваш...“

Подтикнат от шестото чувство, отидох в близката сладкарница. Абас седеше на американско столче и ядеше сладолед. Той запази пълно самообладание.

— Истинско чудо, господине! Докъде стигна съвременната медицина! Само с една инжекция и грипът изчезна. — И с очарователна усмивка предложи: — Вземете един сладолед, забележителен е!

Побъбрахме и се сбогувахме. Той обеща да ми се обажда от време на време, та в случай че пак ми потрябва за работа, да бъде подръка.

Приятен човек...

Последният ми преводач се казваше Самиха. Хубаво име. И момичето беше хубаво. И работеше добре. Самиха бе завършила френски колеж, после — американския университет в Кайро и знаеше отлично арабски, френски и английски. Баща ѝ имаше феодални владения някъде в Горен Египет и Самиха работеше не защото имаше нужда от пари, а както тя казваше, за да се чувства самостоятелен човек.

Всеки ден идеше облечена в различни рокли. В съответствие с цвета им менеше и обувките си, огърлицата и обиците. Ала всичко в нея беше просто и елегантно и никога не излизаше от рамките на добрия вкус. И самата тя бе отлично възпитана.

Но след половин година един случаен разговор разкри, че Самиха по недоразумение е останала толкова време при мен.

Веднъж, като превеждаше статия от „Ал Ахбар“ срещу комунизма, Самиха запитва дали България граничи с някоя комунистическа страна.

— С Румъния. Тя е наша северна съседка.

— Оттам не изпращат ли понякога комунистически агенти — каза тя, неволно употребявайки терминологията на „Ал Ахбар“.

— О, разбира се, понякога министър-председателят на тази страна идва в България, друг път нашият премиер-министър отива в Румъния.

— Как!

— Ами така...

Но момичето искаше по-конкретен отговор. Хубавичкото ѝ лице пламтеше, ръцете ѝ, които лежаха върху клавишите на пишещата машина, потреперваха.

— Искате да кажете, че и България е комунистическа страна? Не е възможно!

— Да.

— Тогава сигурно и вие сте комунист! Боже мой! — простена Самиха.

Каза, че не се чувства добре, и помоли да си отиде.

И повече не се върна. Поне да бе дошла заплатата си за последния месец да получи...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.